

“AKLIN VE VAHYİN TERK EDİLMESİ” (2)

(...dünden devam)

Peygamberlerden önce insanların bir tek ümmet olduğunu belirten, Bakara: 213. âyet, aşağıdaki şekillerde tefsîr edilmiştir:

1- Burada ümmet din anlamındadır. İnsanlar, önceleri hep aynı dine bağlı olan bir toplum idiler. Bu din, Allah’a îmân ve O’na teslim olma esasına dayanan fıtrî (doğal) din idi. Allah’ın varlığını ve birliğini kabul etmek, doğuştan insanda mevcut bir özelliktir. Nitekim Hâdis-i şerîfte de:

“Her çocuk, fıtrat (Allah

’a teslim olma) esasî üzerine doğar. Sonra onun anası babası, onu ya Yahûdî

, ya Hristiyan

veya Mecusî yapar. Nasıl ki her hayvan, yavrusunu, vücut organları tam olarak doğurur, hiç o yavrunun burnunda, kulağında eksik, kesik bir şey görür müsünüz?

(Fakat sonradan insanlar, onun kulağını keser, burnunu yarar, ona bâzı işâretler vururlar. İşte insan da böyledir. Kusursuz İslâm

dinini, tevhidi kabule müsait bir özellikte yaratılmışken, sonradan ana babası ona kendi damgalarını vururlar.)” Hadîsi rivâyet eden Ebû Hüreyre

:

“Allah

’ın, insanları yarattığı fıtrat dininde bir değişiklik yoktur, işte doğru din budur.”

(Rum: 30) âyetini okumuştur." (Buâî ârî, Cenâiz 92; Ebû Dâvûd, Sunnet 17; Tirmizî, Kader, 5; Muvatta’, Cenâiz 52; İbn Hanbel, Müsned: 2/233,.... Tecrîdi Sarîh Tercemesi: 4/674)

Bu hadîs-i şerîfe göre çocuk, Allah’ın varlığını ve birliğini kabule yetenekli bir biçimde yaratılır.

İnsanda bulunan akıl

, insanı bu inanca götürür. İşte bu,

özüyle İslâm’

dan başka bir şey

olmadığından her insan, İslâm

, yani Allah’a itâat ve kulluk yaratılışı üzerine dünyaya gelir. Fakat sonradan âile

ve çevre, çocuğun bu sâf yaratılışını değiştirir, ona, benliğine aykırı, tevhide muhalif inançlar aşılar.

2- Müfessirlerden Ebû Müslim ve Kâdî Abdu'l-Cebbâr’ın görüşüne göre akıl Allah’ın varlığını, O’na hizmetin iyiliğini, zulmün kötülüğünü anlayabilir. İşte insanların başlangıçtaki dini, böyle

akıldan çıkmış bir dindi, herhangi bir peygamberin getirdiği şerîatten alınmamıştı. Çünkü âyetteki

en-ne

biyyîn

kelimesi umum ve istiğrak ifâde eder. Ba'aşe (gönderdi) kelime-sinin başındaki bâ da terâî (sonralık) mânâsı taşır.

“*Sonradan Allah*

peygamberleri gönderdi”

demektir. Bu söz, peygamberlerin, insanla-rın bir tek ümmet

olduğu çağdan sonra gönderil-diğini ifâde eder. Demek ki o insanlar, akıldan doğan bir din üzerinde anlaşmışlardı, sonradan çeşitli nedenlerle ayrılığa düştüler.

(devamı yarın..)